

Hindistan: Maoistlerle savaşı kaybediyoruz

Hindistan Başkanı, ülkede, Maoistlerden etkilenen bölgelerin arttığını ve ülkesinin Maoistlerle olan savaşı gittikçe kaybedtiğini açıkladı.

Hindistan Başbakanı Manmohan Singh, ülkesinin "Maoistlere karşı savaşı kaybediyor" olduğunu söyledi. Singh, farklı eyaletlerden polis müdürlerinin katıldığı toplantıda yaptığı konuşmada, Maoistlerin eylem ve etkinliklerinin arttığını belirtti.

Singh, Yeni Delhi'deki toplantıda şöyle konuştu: "Ben sürekli olarak birçok bakımdan, sol-kanat aşırılığının, belki de ülkemizin karşı karşıya kaldığı en vahim iç güvenlik tehdidini oluşturduğunu kabul ettim. Son beş yıldır bunu tartışık ve açıkça ifade etmek gerek ki bu belaya karşı istediğimiz gibi başarılı olmadık."

Başbakan, hükümetin elinden gelen en iyisini yapmasına rağmen Maoistlerden etkilenen bölgelerin arttığını söyledi. Başbakan, kabile toplulukları ve kır yoksullarının yanı sıra

aydınlar ve gençler de dâhil olmak üzere Hint toplumunun büyük bir kısmı içerisinde Maoistlerin çekiciliğinin arttığını itiraf etti.

Maoistleri askeri yöntemlerle durdurmak zor

Maoistlerin etkin olduğu Chattisgarh'ta ayakta kalmaya çalışan devlet kurumlarını ziyaret eden İçişleri Bakanı P. Chidambaram, Maoistlere karşı askeri güç kullanarak sonuç alınmanın gerçekçi olmadığını söyledi. Chattisgarh'ın giderek sol güçler için tam bir üs haline geldiğini itiraf eden Bakan, bu durumun devlet için ciddi bir tehdit oluşturduğunu söyledi.

"Yeni bir topyekün saldırı hazırlındayız"

Bakan, Maoistlerle mücadele için yeni bir eylem planı hazırlığında olduklarını belirterek, Naksalistlere (Maoistler) karşı geniş bir propaganda yaparak, kitleleri Maoistlerden kopart-

maya çalışacaklarını söyledi. Üst düzey Maoistleri ele geçirecek, Maoist güçlerin dağılmasına zemin hazırlayacaklarını savunan bakan, bu kez sadece askeri saldırılarla sınırlı kalınmayacağını açıkladı. Ne var ki, yıllardır benzer planlarla Maoistleri yok etmeye çalışan devlet, her seferinde başarısızlığa uğramaktan kurtulamıyor. Zira Hindistan'ın yoksul halkı; köylüleri, işçileri, gençleri, kadınları ülkede demokratik bir iktidarın kurulması, halkın üzerindeki sömürünün sona ermesi, toprakların topraksız köylülere dağıtılması, fabrikaların halkın ortak mali haline getirilmesi gibi taleplerle mücadele eden Maoistlere geniş ölçüde destek sunuyorlar. Ülkedeki yoksul halk için mücadele eden ve demokratik bir halk iktidarını kurmayı amaçlayan Maoistler, Hindistan'ı boydan boya geçen geniş bir bölge bandındaki 182 bölgede son derece etkinler. Bazı bölgelerde fiilen yerel hükümeti değiştirmiş durumdadır ve hükümet kuruluşlarına muhtemelen saldırılar düzenleyebiliyorlar.

Guatemala'da ölümün adı açlık

Guatemala büyük bir açlık krizinin pençesinde. Ülkedeki gıda sorununun kuraklık, küresel ısınma ve ekonomik krizden kaynaklandığını savunan Cumhurbaşkanı Alvaro Colom Caballeros, "gıda kıtlığı ile mücadele" için yardım çağrılarını yapıyor. Açıklanan araştırma sonuçlarına göre, ülkenin ezici bir bölümünde yaşanan gıda krizi nedeniyle 5 yaş üstündeki her iki çocuktan birisi yetersiz besleniyor. Elbette açlığın pençesinde kıvrılan bu çocuklar ve aileleri, ülke nüfusunun yüzde 75'ini oluşturan yoksul kesimin üyeleri. Nüfusları 13 milyon olan Guatemala yerlileri ise, bu yoksul halk içinde açlık sorunundan en fazla etkilenen kesimi oluşturuyor. Ülkenin dağlık bölgelerinde yaşayan yerliler içerisinde açlığa bağlı ölüm kol geziyor.

Her 10 yerli çocuktan 6'sı açlık nedeniyle 5 yaşına basmadan hayatını kaybediyor. Ülkedeki zengin kesimin elle tutulur bir gıda sorunu yok. Zaten Guatemala Cumhurbaşkanı Caballeros da bunu konuşmasında ifade etmekte mahsus görmedi. Yüz yıllardır başka devletler tarafından işgal altında tutulan Guatemala, onlarca yıl boyunca çeşitli emperyalist devletlerin sömürgeci oldu, tüm zenginliklerine el kondu. Ülke, 1839 yılında "bağımsız"lığını kazanmış görünse de, sömürge durumu biçim değiştirerek devam edegeldi. 1951 yılında cumhurbaşkanlığına seçilen ve kendisini sosyal demokrat olarak tanımlayan Jacobo Arbenz Guzman, ülkedeki Amerikan şirketleri ile Guatemala'nın zengin elitin elindeki toprak ve şirketlere müdahale

ederek bunları Guatemala halkının kontrolüne bırakmak için bir takım yasal çıkarttı. Önemli sayılabilecek bir takım pratik adımlar da atan Guzman, 1953 yılında ABD'nin istihbarat örgütü CIA tarafından organize edilen bir darbe ile devrildi. Bugün yaşanan kriz de aslında ülkenin, emperyalizme olan bağımlılığının ileri geliyori. Emperyalist devletlerin, dünyanın yoksul ülkelerini sömürerek, gelişmelerine engel olmaları, bu ülkelerin ekonomilerini son derece kırılgan hale getirmiştir. Yani sıra emperyalist ülkeler, kendi şirketleri tarafından üretilen tarımsal ürünleri bu ülkelere satabilmek için bu ülkedeki tarımsal üretimi de büyük oranda bitirmiştir. Guatemala bu durumu yaşayan ülkelerden başlıcasıdır ve onun emperyalizme bağımlılığı, bugün açlığın ölüm saçmasına neden olmuştur. Guatemala halkının bu taboyu değiştirmesi, açlığın, zulmün ve ölümün cenderinden kurtulması için bağımsızlık, özgürlük mücadelesi vermesi ve kendisinin söz sahibi olduğu bir yönetim kurması tek çıkış yolu olarak önünde duruyor.

İşgalciler Afganistan'da kan kaybediyor

ABD'nin başını çektiği işgalci güçler, Afganistan'da kayıp üstüne kayıp veriyor. İşgalin başladığı 2001 yılından bu yana ölen işgalci askerlerin sayısı bin 500'ü bulurken, bu listede her gün yeni kayıplar ekleniyor.

10 İtalyan askeri öldü

Afganistan'da Taliban güçleri tarafından düzenlenen saldırıda NATO'ya bağlı İtalyan işgalci güçleri büyük kayıp verdi. Taliban güçlerinin 18 Eylül'de, Kabil'in merkezinde NATO konvoyuna düzenlediği bombalı saldırıda 10 İtalyan askerin öldüğü ve 15'i İtalyan askeri olmak üzere 100'e yakın kişinin de yaralandığı açıklandı.

Fransa'nın Afganistan'daki kaybı 33'e yükseldi

Afganistan'da 26 Eylül'de düzenlenen saldırılarda 3 Fransız askeri hayatını kaybetti. Bu ölümlerle Fransa'nın Afganistan'daki asker kaybı 33'e çıktı.

Fransa Genelkurmay Başkanı Christophe Prazuck, askerlerden birine yıldırım çarptığını, diğerlerinin nehir sularına kapılarak boğulduğunu öne sürdü.

Öte yandan aynı gün gerçekleştirilen bir başka saldırıda ise ikisi Amerikan askeri olmak üzere 3 NATO askerinin öldüğü duyuruldu.

Afganistan'da 5 ABD askeri öldürüldü

Afganistan'ın güneyinde 25 Eylül günü düzenlenen saldırılarda, 5 Amerikan askerinin öldürüldüğü bildirildi.

ABD ordusu adına yapılan açıklamada, Afganistan'da Amerikan ve NATO güçlerinin Taliban militanlarına yönelik operasyonları artırdığı bölgede dün düzenlenen ayrı ayrı saldırılarda 5 Amerikan askerinin öldürüldüğü kaydedildi.

Açıklamaya göre, Amerikan askerlerinin 3'ü yol kenarına yerleştirilen bombayla düzenlenen saldırıda, biri açılan ateşte, biri de devriye görevi sırasında uğradığı saldırıda öldü.

ABD, Mana Askeri Üssü'nü kaybediyor

Ekvator'da bulunan ve uyuşturucuyla mücadele için kullanıldığı iddia edilen ABD askeri üssü, 10 yılın ardından kapatılıyor. Ekvator Dışişleri Bakanı Fander Falconi, ülkenin kıyı bölgelerinden Manabi'de yer alan üste yapılan kutlamalar esnasında yaptığı konuşmada iki ülke arasında 1999 yılında imzalanan anlaşmanın Ekvator Parlamentosu'nun tümü tarafından onaylanmadığını, aksine Dışişler Komisyonu'nun onayından geçtikten sonra dönemin Dışişleri Bakanı Heinz Moeller tarafından imzalandığını vurguladı.

Bakan, bağımlılık eksenindeki tüm ilişkilerden kaçınma ve Ekvator toprakları üzerindeki yabancılarla ait askeri üslere izin vermemeye çağrısında bulundu.

Ekvator devlet başkanı Rafael Correa, 2007 yılında ABD'nin bu üssü kullanmasını öngören anlaşmayı yenilemeyeceğini açıklamıştı. Benzer şekilde 2008 yılında referandumla onaylanan yeni anayasa da Ekvator toprakları üzerinde herhangi bir yabancı askeri üsse izin vermiyor.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Diyalektik metoda uygun olmayan hiçbir şey gerçeği yansıtamaz

Araştırma ve incelemeye dayanmayan her teori, her tez, her görüş, kısacası her şey kanıtlanmaya muhtaç durumdadır. Olgulardan yola çıkarak sonuçlara gitmek, nesnel gerçeğe uygun tek doğru diyalektik metottur. Doğru sonuçlara ulaşmanın yolu, sonuçların doğrulanması olan nedenlerden hareket ederek, bunları diyalektik bağ içinde bir araya getirip bütüne varmakla mümkündür. Sonuçların doğruluğundan emin olunmanın yolu ise, bunların sosyal pratik tarafından desteklenerek ispatlanmalıdır. Bu işlemlerden yoksun olan en iddialı kurgunun dahi güvenilirliği kesinlikle tartışmalıdır.

Diyalektik yöntem, nedenlerden sonuçlara varıp, sonuçlardan nedenlere doğru gelmeyi-bakmayı öngörürken; meta-fizik idealist yöntem, nedenlere bakmaksızın salt sonuçlarla ilgilenir. Tekrar edelim ki, nedenleri göz ardı ederek salt sonuçlarla ilgilenmek şeyleri-gelişmeleri açıklamaya yetmez ve yanlış düşmekten sakınmaz. Nesnel gerçeği inkar ederek yalnızca istediğimiz sonuçları veya kafamızdaki sübjektif varlıkların doğrulanmaya çalışmak, gerçek yaşam karşısında tökezlemekten kurtulamaz. İdealist felsefeyi temel alan yaklaşım tam da böyledir. Tüm gerici sınıflar iktidar ve diğer çıkarlarını muhafaza etmek için böyle yapar, bu felsefeye dayanırlar. Olgular ve gelişmeleri inkar ederek iktidarlarını korumaya çalışırlar. Ya da olgu ve gelişmeleri, nesnel gerçeğten kopararak yorumlar, bunları kendi sınıf çıkarlarına doğru yontarlar.

Devrimci sınıflar ise olayları ele alırken, gerçek gelişmeleri görür, buna uygun olan yolu takip ederler. Fikirlerini objektif gerçeğin yerine koymazlar. Tam tersine, fikirlerini objektif gerçeğe uygun oluşturur, sonuçlara böyle varırlar. Ve devrimci gerçek, devrimci sınıfları çıkarlarına uygundur. Dolayısıyla ileri doğru olan gelişmelere ya da olguların gösterdiği sonuçlara göre hareket etmeyi sınıf çıkarlarına uygun olarak benimserler.

Lenin, emperyalizm tespitini yaparken ya da bu sonuca varırken tamamen gelişmeleri takip ederek ve bu gelişmelerin vardığı sonuç

olarak emperyalizm tespitinde bulundu. Vardığı tespit, devrimci sınıflara-proletaryanın davasına büyük katkılar sundu. Proleter dünya devrimi teorisini gelişmelere uygun olarak zenginleştirip, devrimin gerçekleştirilmesine büyük avantajlar sundu. Demek ki, devrimci gerçeğe ya da nesnel gelişmelere uygun hareket etmek devrimci sınıf ve halkların çıkarlarıyla tamamen örtüşmektedir. Gelişmeler ve olgulardan hareket ederek, bilimsel gerçeğe uygun olan emperyalizm tespiti veya sonucuna varılmamış olsaydı, proletarya ve devrimci halklar burjuvazi karşısında böyle bir avantaj elde etmemiş olacaktı. Lenin, olguların-gelişmelerin işaret ettiği doğrultuda hareket ederek doğru-etkili sonuçlara vardı. Vardığı bu sonuçlar devrimci sınıfları daha etkin olarak silahlandırıp devrime yürütmelerini güçlendirdi. Lenin, proletarya ve devrimci dünyanın çıkar uğruna hareket etti, bunu başardı da.

Gerici hakim sınıflar ve burjuvazi nasıl hareket etti? Devletin sınıflar üstü olduğunu, sınıflar karşısında tarafsız ve kayıtsız olduğunu ileri sürdü ve benzeri. Fakat bu iddia nesnel gerçeğe uymuyordu. Devlet sınıf karakteri taşıdığı gibi, her defasında bu sınıf özüne uygun davranmaktan geri durmayarak objektif gerçeği kaçınılmaz olarak ortaya serdi. Toplumların tarihi sınıf savaşlarıyla iktidar mücadelesine tanıklık yaparak gelişti. Burjuvazinin, tüm iddiası objektif-nesnel gerçek tarafından yadsındı. Çünkü bu tezleri gelişmelere, olgulara, gerçeklere uymuyor, onların doğru sonucunu ifade etmiyordu. Devrimci gerçeğe uymayan sınıf iktidarını koruyup sürdürmek için bu zorlama teoride bulunuyorlardı. Ne var ki, sınıf mücadelesini engelleme ya da ortadan kaldırma kudreti gösteremedi-gösteremezdi de.

Emperyalist burjuvazi son olarak, sınıf hegemonyası uğruna nesnel gerçeğe ve tüm gelişmelere aykırı olarak, "globalleşme", "küreselleşme" safasatlarını ortaya atıp ulus devletin öldüğünü, sınıf çelişkisi ve ayrıcalıklarının ortadan kalktığını, tarihin sonunun geldiğini zir-

valama noktasına kadar geldi. Gelişme ve olgular bunun tam tersini göstermesine karşın, bu gerçeğe ters olarak ilgili tezleri ileri sürdüler. Böyle bir algı ve kabulleniş, sınıf egemenlikleri için yaratılmak istemekteydi. Ama nesnel gerçek, emperyalist safasatalardan ayrı şeyler söylemekte-gerstermekte.

Ulus devlet bir realite olduğu halde bu yok gösterilmek istenmekte, zorlama ve yapay teorilerle istedikleri sonuçlar yaratılmaya çalışılmaktadır. Yazık ki, devrimci sınıf hareketi de bu demagojilerden etkilenmektedir. Ulus veya ulusal devletler arasında önemli bir ilişki, hukuk, uluslararası belli bir iç içelik söz konusudur elbet. Belli bir gelişme eğilimi mevcuttur. Fakat kavranması gereken nokta, emperyalizm koşullarında ulus devletin ölmeyeceği gerçeğidir. Bu ya da diğer emperyalist safasatlar gerçeğe uymadığı gibi, ileri sürülen sonuçların emperyalizmin doğasına aykırı olduğu açıktır. Emperyalizmin ulusal çitleri-sınırları ortadan kaldırarak tek dünya toplumu biçimine uzanması, gerek onun iç çelişkisi gereği ve gerekse de sınıflar mücadelesi realitesine bağlı olarak mümkün değildir. Ulus devlet ve buna bağlı etrafı emperyalist demagojinin tamamen zorlamaya dayandığı, nesnel gerçeğten uzak olduğu ve sınıf çıkarlarına bağlı olarak yaratılmak istedikleri sonuçlar olduğu açıktır.

Emperyalizm koşullarında böyle bir gelişmenin gerçeğe yaşanamayacağı, yaşanan biçimin ise tamamlanamayacağı, emperyalizmin kendi özüyle alakalı bir meseledir. Dünya konjonktüründeki buna dönük gelişme eğiliminin emperyalizm tarafından temsil edilip tamamlanması olası değildir. Çünkü, ulus devletin ölmesi safasatası, ulusal sınırların ortadan kalkması anlamına geldiği gibi, uluslar üzerindeki baskının ve benzeri de ortadan kalkması anlamına gelir ki, emperyalizmden bu beklenemez, tersi beklenir. Ulus devletin ölmesi, uluslararası tek devlet biçiminin ve hatta dünya çapında tek devletin varlığı demektir ki, emperyalizm koşullarında bunun mümkün olmayacağı açıktır. Hangi emperyalist devlet ya da güç

böyle bir şeyi olanaklı kılar ki. Ulus devletin ölmesi, mevcut devletlerin ortadan kalkmasını gerektirir, dillerin, sınırların ortadan kalkmasını gerektirir. Bu, muazzam gelişme emperyalizm şartlarında tasavvur edilemeyeceği gibi, emperyalizmin bu dinamizme sahip değildir. Sözü edilen tüm gelişmeler sosyalizmin zaferi, ileri gelişip komünist topluma doğru evrilmesiyle mümkün ve olanaklıdır.

Sınıflar ve sınıf mücadeleleri tarihe gömülmeden ulus devletlerin öldüğü-öleceği ileri sürülemez. Yani, emperyalizm şartlarında ulus devletin öldüğü veya öleceği görüşü, kesinlikle sınıf çelişkilerinin ortadan kalktığı ve sınıflar mücadelesinin tarihe gömüldüğü yalanına dayanmaktadır. Çünkü, sınıf çelişkileri zemininde sınıflar mücadelesi aktüel olarak kaldığı müddetçe, devrimlerin gerçekleşmesi ve emperyalist hegemonya dışında devletlerin örgütlenmesi söz konusu olacaktır. Yani, o ulusal çit ve sınırlar ortadan kalkmış olmayacak, kalkma zemini bulunmuş olmayacaktır. Proletarya devrimini gerçekleştirip iktidarı eline aldığına gerçekleştirdiği örgütlenme, bu anlamda ulusaldir, ulusal devlet var demektir.

Özetle, emperyalist safasatının dayandığı olgular ve öz gelişmeler, emperyalistlerin vardığı sonuçları doğrulayan nitelik ve yeterlilikte değildir. Sonuçlar olgu ve gelişmelerden yoksun olarak sübjektif zorlamalarla yaratılıp buna uygun çıkarların korunması hedeflenmektedir. Emperyalizmin yaptığı budur. Emperyalist tezleri besleyen nedenler mevcut olmadığı gibi, tez sonuçlarının kendisi de asılsızdır.

Diğer taraftan kimi devrimci geçinen çevre ve kişilerce, komünizme has gelişmeler, görülmekteki yanlışlamalarla yorumlanıp, emperyalizmin özü ve niteliği atılarak kurgulanmakta, böylece emperyalizme devrimcilik atfedilmektedir. Hem ideolojik-politik miyopluk ve hem de hipermetropluk bu çevrelerin durumuna denktir. Dolayısıyla bu teorinin her savunusu biçimi özürdür, çürük ve gerçek dışıdır. Niyet ne olursa olsun emperyalist safasata ve demagojilere hizmet edilmektedir.